

«αλλάζουμε την πόλη μαζί», οι δεξιοί κι αριστεροί... από πόστα και πόστα διαχείρισης των κοινών. Αυτό που πάντα υπερίσχυσε ήταν οι ασκήσεις των τυχάρπαστων.

Και η πόλη βυθίστηκε ολοκληρωτικά στο τσιμέντο. Τσιμέντο. Ένα υλικό που δεν αφομοιώνεται ποτέ από τη φύση. Μόνο την κατατρώνει. Απλώνεται πάνω στη γη ξεκόβοντάς την από ό,τι την κάνει να ανασαίνει. Και όταν η γη θελήσει να ανασάνει τότε ξερνάει τα τσιμέντα. Όχι. Αυτό δεν είναι εκδίκηση. Η φύση δεν είναι άνθρωπος για να ξεπέσει στο μέτρο του. Ο άνθρωπος είναι που εκδικείται τη φύση του κι αυτή είναι που, αναπόφευκτα, πάντα θα του το θυμίζει.

Ο Ντινόπουλος, αυτό το μικρόψυχο ανθρωπάκι από τον άμβωνα του υπουργού, εμφανίστηκε στο Περιστερί για να ρίξει την ευθύνη στους... υπήκοους επειδή χτίσανε τα σπίτια τους πάνω σε ρέματα. Όμως, οι πόλεις μας εδώ στα δυτικά δεν χτιστήκανε από επιλογή αλλά από πρόσφυγες που επιβίωσαν στα απόνερα ενός χυδαίου μεγαλοϊδεατισμού ο οποίος αφού τους ξερίζωσε, τους παραπέταξε όπως όπως σε χέρσα τοπία, μέσα σε παράγκες, στα χέρια μισάνθρωπων ελλαδιτών, κυκλωμένους από έναν φασιστικό μεσοπόλεμο. Η συνέχεια γνωστή. Επίσης, το Κράτος δεν δικαιούται διά να ομιλεί. Όχι μόνο έχει λεηλατήσει όλα αυτά τα προάστια για χάρη των αλώβητων από κάθε «καιρικό φαινόμενο» βορείων προαστίων, αλλά έχει πρωτοστατήσει στο μπάζωμα ολόκληρων ποταμών. Ο Κηφισός είναι δίπλα μας... Η κυρίαρχη πολεοδομία είναι η πολεοδομία της κυρίαρχης τάξης και κανενός άλλου.

Αλλά μέσα σε όλο αυτό το κλίμα η μικροψυχία πλειοδοτεί. Την Παρασκευή της πλημμύρας και της καταστροφής αναβλήθηκε για... «ανθρωπιστικούς λόγους» το τακτικό δημοτικό συμβούλιο στο Δήμο Αιγάλεω. Ο δήμαρχος λοιπόν, αυτός ναι... ο Μπίρμπας της «κοινωνικής ευαισθησίας» και της «αλληλεγγύης», ανακοίνωσε ότι μέχρι το τέλος του μήνα Οκτώβρη θα ξεκινήσει η κατασκευή του βρεφονηπιακού σταθμού μέσα στο Μπαρουτάδικο και ζήτησε από τους δημοτικούς σύμβουλους να βρεθούν στην πόρτα του Πατινάζ για να το υπερασπιστούν.

Το Αιγάλεω δεν έχει αλλάξει τόσο τους ανθρώπους του ώστε να ξεχαστεί η μεγάλη πλημμύρα του 1977 που σκότωσε 7 συνανθρώπους μας. Και είναι αλήθεια ότι για όσους την έζησαν, η χτεσινή μέρα την θυμίζει σαν να μην πέρασε ούτε μια μέρα. Και αν οι νεκροί αποτελούν ενός είδους διαφορά από τότε, αυτό δεν είναι παρά ένα ζήτημα τύχης. Πέρασαν όλων των ειδών οι «ειδήμονες», οι «υπεύθυνοι κι αρμόδιοι», οι «κοινωνικά ευαίσθητοι», οι «αγωνιστές», οι

Την ίδια μέρα που η φύση δηλώνει τα όρια της ανοχής της απέναντι στο πνιγηρό τσιμέντο, αυτό το ανθρωπάκι, τυφλωμένο από μια ανεκδιήγητη αλαζονεία, δηλώνει αποφασισμένο να αλώσει δύο πολύτιμα στρέμματα γης. Αυτή είναι η ξεφτίλα ενός συστήματος που εκθειάζει τον χυδαίο μικροαστισμό, τον ανελέητο ανθρωποκεντρισμό, τον πολιτισμό του «ξέρεις ποιος είμαι 'γω ρε;» για να εξυπηρετήσει τα πιο ταπεινά του ελατήρια.

Αν δεν προλάβουμε να κάνουμε αυτή την πόλη συντρίμια, θα την κάνει η φύση. Αλλά, θα είμαστε υπόλογοι όσο θα αφήνουμε ανενόχλητους αυτούς που “ενοχλούν το Σύμπαν”.

Πηγή: [sinialo](#)